

har ønsket, at Nødhjælpsarbejder skal udføres til lavere Betaling. Hvem er dog det? siger det ærede Medlem. Det undrer mig, at det ærede Medlem, hvis klare Hoved jeg i øvrigt tidt har haft Lejlighed til at beundre, ikke kan skønne, at Nødhjælpsarbejder maa udføres paa saadanne Vilkaar, at der er en Tilskyndelse for de ved saadanne Arbejder beskæftigede til snarest muligt at søge ud i det private Arbejdsmarked, og denne Tilskyndelse kan ligge enten i den noget lavere Lønning end den tarifmæssige eller i den forkortede Arbejdstid med Bortfald af Understøttelsen for hele Tiden. Men Tilskyndelsen bør være der. Og derfor er det en Opfattelse af hele dette Spørgsmaal, som ganske naturligt har meldt sig, og som er kommet til Orde i vide Kredse under de Overvejelser, der er gaaet forud. Men naar det ærede Medlem overhovedet slet ikke er vidende om, at saadanne Ønsker er fremsat fra nogen Side udenfor Regeringens Kreds, maa det ærede Medlem jo i Øjeblikket have glemt Arbejderne paa Bjergbakken og St. Jørgensbjergs Sogneraad, der er en Forsamling oven i Købet med socialdemokratisk Flertal, men den delte ganske den Betragtning, som dette Lovforslag paa dette Omraade er Udtryk for.

Det ærede Medlem Hr. Stauning fandt intet Bevis i de af mig fremførte Tal. Han fandt ikke, at der i Tallene 49 Millioner i Finansaaret 1920—21 mod 14 Millioner i Finansaaret 1918—19 laa nogen Tilkendegivelse af, at Statsbanerne i 1920—21 havde udført væsentlig større Arbejder end i 1918—19. Thi, sagde det ærede Medlem, man kunde jo paa den Tid slet ikke lade saadanne Arbejder udføre, Jernbaneskiner kunde f. Eks. ikke tilvejebringes. Jeg ved ikke, hvor det ærede Medlem har den Oplysning fra. De kunde i meget stor Udstrækning skaffes til Veje i 1918—19. Der var ogsaa private Baner, der tilvejebragte Skinner i stort Antal, og Statsbanerne gjorde det samme. Men det var ganske vist til en Pris, der var 5—6 Gange den normale Pris, som dette Materiale kostede før Krigen. Og det afholdt ganske naturligt Statsbanerne fra store Anskaffelser. Men noget blev der dog anskaffet. Naar man tænker paa den høje Materialepris og Beløbet

14 Millioner i 1918—19 for Statsbanernes Arbejder, faar man en Forestilling om, hvor minimale disse Arbejder har været. Endvidere siger det ærede Medlem, at dette Lovforslag er en Trusel mod Arbejderne, nu skal deres Arbejdsløshedsunderstøttelse ned sættes, hvis dette Lovforslag gennemføres. Jeg vil dog henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at efter de nugældende Regler er den højeste Understøttelse, som Arbejderne kan faa paa vedtægtsmæssig Maade af deres Arbejdsløshedskasse, de 4 Kr., der er nævnt i Lovforslaget; de kan tillige faa en Til lægshjælp til Børnene, som de ogsaa vil kunne faa i Henhold til Lovforslaget. Den Ændring, der sker, vedrører den ekstraordinære Understøttelse. Og der vil jeg henlede det ærede Medlems Opmærksomhed paa, at hvad den ekstraordinære Understøttelse angaar, udløber den Lov, paa hvilken den hviler, meget snart, og da vil det ærede Medlem, ganske som Tilfældet nu er, blive stillet overfor Overvejelser af, hvilken Arbejdsløshedsunderstøttelse man ud over den vedtægtsmæssige i Fremtiden skal give i dette Land. Og det ærede Medlem har ikke nogen som helst Sikkerhed for, at disse Overvejelser, hvis de skulde ske paa Basis af et Forslag til Afløsning af den Lov, hvorved den ekstraordinære Arbejdsløshedsunderstøttelse nu er fastslaaet, da i nogen som helst Henseende vilde give et andet Resultat end det, der nu foretages i Til knytning til et Afsnit i det foreliggende Lovforslag. Derfor vil det ærede Medlem efter min Mening tjene det danske Samfund og specielt den danske Arbejderklassens Interesser paa en bedre Maade, end han gør ved Behandlingen af denne Sag, hvis han overfor de Forslag, der her er fremført, stiller sig paa en anden og mere forstaaende Maade, end han hidtil har gjort. Til sidst sagde det ærede Medlem Hr. Stauning, at han vilde tilraade mig at læse en Bog om Takt og Tone (*H. P. Hansen* [Randers Amt]: Hør!). Jeg takker det ærede Medlem Hr. Stauning, og jeg takker tillige det ærede Medlem Hr. H. P. Hansen (Randers Amt) for hans Bemærkning i Til knytning dertil. Jeg vilde dog lægge større Vægt paa Opfordringen, hvis jeg vidste, at den kom fra Folk, der besad